HA A SZÍVÜNK NEM VÁDOL MINKET

2015. augusztus 16.
– Sandersné dr. Kovács Erzsébet tanításának élőben elhangzott szövege belső használatra –

Gyönyörű az Úrnak a kegyelme, a megújítása az életünk felett, és mindez az Ő nevét magasztalja. Az Úr keze tegnap hatalmasat cselekedett, és az Ő neve felmagasztaltatott. Ezt látni minden nap annyira *felemelő*, hogy valóban az ember, mikor hazamegy a szolgálatból, nem elfárad, hanem *megújul*. Így ma megújulva állok itt előttetek, Isten kegyelméből van ez.

Kívánom nektek, hogy minden pásztor ilyen örömben lehessen, ahogy tegnap láttuk a szolgáló testvérünket. Ennél nincs felemelőbb, amikor jönnek az új bárányok, éhesek, és már az Úr szerelmével mennek be a nyájba.

Valaki azt mondta, hogy itt meg lehet gyógyulni. Valaki azt mondta, hogy itt van az élő víz, itt van az élő kenyér, és így jönnek be a nyájba az emberek. Nagyon csodálatos, és köszönjük Istennek, hogy részesei lehettünk. Hisszük, hogy ez a tűz terjedni fog a környéken is, egy nagy tűzzel látogatott meg az Úr ott minket tegnap.

A legnagyobb ajándék, hogy ismerhetjük Őt. Ez a legnagyobb ajándék, ennél nincs nagyobb ajándék a földön, hogy megismerhettük Őt. Szoktam mondani Neki, minél jobban megismerlek, annál *jobban szeretlek*. Te szoktad mondani az Úrnak? Egyre többször jön a számra, hogy minél jobban megismerlek, annál jobban vonzod a szívemet, és annál jobban szeretlek. Tudod, mennyire szereti ezt az Úr hallgatni?

Amikor a szerelmesek mondják egymásnak a drága titkolt szavaikat. Úgy kell az Úrhoz beszélni. Ezt mondogasd neki, hogy megismerheted, az Ő ismerete mily drága a számodra, mennyire szereted Őt. Mondjad neki, így bőségesebb lesz az *olaj* az életeden. Szükség van az olajra az életünkben.

Minden egyes lépésben az Úr bőséges olajában kell lennünk, hogy ne legyenek olyan izzadságszagúak, nehézségesek és súrlódással teljesek a dolgok az életünkben. Könnyedén tudjunk átmenni azon, amin éppen át kell mennünk, az Úr kezét fogva.

A régieket is hívjuk, az újakat is, az *alkalmasokat* az Evangélium befogadására és hirdetésére, az alkalmatlanok pedig elkerülnek minket. Egy akaraton vagyunk! A rossz-indulatúak, akik zavart akarnának okozni, akik nem odavalók, akik nem azért jönnek, mert éhes a szívük, azok elkerüljenek minket! Ebben, ugye, egy akaraton leszünk? Ezt az egy imát kérem tőletek is a Jézus nevében! Akkor csodálatosan épül a gyülekezet.

Csodálatos dolgok ezek. Kapcsok és kötelek a Testben elrendeltek. Jó az Úr az övéihez. Emeld fel a kezed, ha így gondolod! Köszönjük meg az Úrnak, hogy annyira jó hozzánk, hogy olyan nagy a jósága, olyan nagy az irgalma, olyan nagy a kegyelme! Hatalmas a jelenléte. Áldott legyen az Ő szent neve, mindörökkön örökké.

Hogy mennyire, de mennyire vágyja a *közösségünket*! Kívánom, hogy ezt ma jobban megérezd, mint eddig! Tudod-e, hogy ma közeledtél az Úrhoz? Azt írja a Biblia, hogy közeledjetek Istenhez, és Ő is közeledni fog hozzátok. Azzal, hogy bejöttél a gyülekezetbe, *közeledtél Istenhez.*

Ez a döntés, hogy ma eljöttél, és együtt vagyunk, és az Igét, a megtisztító Igét, az életet adó Igét, a lüktető Igét, az *élet kenyerét befogadjuk* a szívünkbe, közelebb fogunk kerülni Istenhez. Mindannyiunknak fog valamit mondani a Szent Szellem. Ha nem is abból, amit prédikálok, de *szólni fog* valamit a szívedhez, mert ezt ez az élő Ige elvégzi.

Az én szívemhez már akkor szólt, amikor folyt a dicséret. Nagyon *megérintette* az Úr a szívemet. Azon kellett gondolkodnom, hogy össze tudom-e magam úgy szedni, hogy ma tudok prédikálni nektek. De az Úr még soha nem hagyott el. Mindig *megerősít* minket. De nagyon jók ezek az öntözések.

Amikor megöntözi a szívünket, amikor megmutatja, hogy mennyire itt vagyok, mennyire élek, hogy ímé itt vagyok és megsegítelek! Ezek az *átölelései* az Úrnak! Kívánom mindannyiótoknak, hogy ma innen senki szárazon, érintetlenül haza ne menjen.

Ha bemegyünk a vízbe és megfürdünk, akkor a bőrünk és a fürdőruhánk vizes, vízzel átitatottan jövünk ki, ugye? Ezt egyszerűen lehet érzékelni, hogy ott jártunk. Ott, abban a gyülekezetben, ahol él az Úr. Ez érződik majd rajtunk, mikor hazamegyünk. Köszönjük ezt az Úr Jézusnak, hatalmas az Ő neve. Jézus Krisztus szent neve!

Szeretném ma nektek szólni az Úr mai üzenetét. Az pedig arról szól, hogy ha a szívünk nem vádol minket. Ez szó szerint idézet a Bibliából. János első levelében a 3,21 vers kezdődik így. Ha *szívünk nem vádol* minket… Ez egy *kulcsfontosságú hely* a Krisztus Testében, hogy úgy éljük meg a *közösségünket* az Úrral, hogy közben a szívünk nem vádol minket.

Nézzük meg, hogy azért megteremt mindent az Úr, és megtettünk-e mi érte, hogy ezen a helyen lehessünk? Hogy a szívünk ne vádoljon minket. Mert ha a szívünk *nem vádol* minket, akkor van *teljes hitünk.* Akkor tudunk teljes hittel odamenni az *Úr elé.*

Ahogy fogjuk olvasni, ha teljes hitben megyünk, akkor amit csak kérünk, *megadja* nekünk. Az megvan nekünk. *Nincsen akadály* a szívünkön, hogy az Úr szent és teljes közösségben tudjunk élni. Ez egy nagyon fontos dolog.

A *hitünket szabadítja föl*, a teljes hitünket, ha ez az önvádlás, ez a kárhoztatás megszűnik az életünkben. Ugyanis mindenkit próbál megfogni az ördög ezen a területen. Tegyük fel, hogy teljesen szent életet éltél, és semmi olyannal nem tud megvádolni, hogy azt nem kellett volna tenned, meg azt kár volt tenni, meg ilyen bűnös életet éltél.

Újjászülettünk és tudjuk ezt. De ott is fog minket *vádolni* az ördög, hogy mit *nem tettünk* meg a szeretteinkkel, amit meg kellett volna tenni. Ez egy nagyon ravasz terület, az ördögnek a kedvenc területe, elkezd minket vádolni, hogy akkor nem alakultak volna így a dolgok, ha te ezt meg azt tetted volna. Látod, nem azt tetted, és mulasztásaid vannak, s rámutat a *hiányosságaidra*. És rámutat arra, hogy mit is kellett volna tenned, és nem tetted meg.

Abban a pillanatban, ahogy az ember ebbe az utcába hajlandó bemenni az ördöggel karöltve, akkor *kárhozat alá* kerül. Kárhozat alá kerül, elkezdi *magát vádolni*. Valóban meg kellett volna tennem, és nem tettem meg. Mivel az Ige azt tanítja, hogy a *múltat* a hátunk

mögé kell vetni, és nem hátrafordulni, miközben a kezünket az *eke szarvára* tesszük, ezért ezeken a dolgokon felesleges gondolkodni. Mindenkinek lehet ilyen az életében.

Ma az Úr ez alól szeretne benneteket *felszabadítani*. Rajta kell kapni ezeken a gondolatokon magunkat, hogy ezen gondolkodunk, ezeket meg kell ragadnunk, és le kell *vetni* a magaslatokról, hogy szabadon élhessünk, és hogy tudjunk az Úrnak a hitnek teljességében élni és örvendezni. Hogy megtanuljuk élvezni azt a pillanatot, ahol most vagyunk, miközben igyekszünk oda, ahova az Úr megjelenítette, hogy hova kell majd eljutnunk.

Közben a „most" pillanatot az Úr közösségében élveznünk kell. Élveznünk kell a teljes felszabadultságban, ami azt jelenti, hogy nem szabad, hogy a szívünkön ilyen vádolás legyen. A szívünknek a vádolása alól fel kell *szabadítani* önmagunkat. Az Ige tud csak segíteni, ha az *Igéből világosságot* látunk.

Megköszönöm a figyelmeteket ebben, hogy a hitünk teljesen szabadon tudjon szárnyalni. Ugyanis Jézusnak meggyőződése volt, és ha Ő tanította, akkor így kell, hogy legyen, hogy csak egy *mustármagnyi hitnek* kell lennie, hogy a hegyeknek szólhassunk és *eltávozzanak* az életünkből. Azt mondani, hogy nincs elég hitem egy helyzetre, az szemenszedett hazugság.

Mert ha van egy mustármagnyi hitünk, akkor azt el tudjuk vetni, amikor szólunk annak a hegynek. Ha hittel szóltunk, az a hegy meghallotta azt, és a tengerbe veti magát, mert abban a hitben *kitartunk* és nem a láthatókra tekintünk.

Gondolkodtatok-e már a következőn: Ezékiel könyvében olvassuk azokat a megszáradt csontokat, és amikor mondja a prófétának Isten, hogy *szólj* a száraz csontokhoz, hogy keljenek életre, akkor ezek a *csontok* nemcsak hogy életre kelnek, hanem *egyberendeződnek*. Minden csont a saját csontjára talál. Odatalál a testnek ahhoz a csontjához, ahova tartozik, és utána lesz rajta ín, meg hús, meg bőr. Először a csontoknak egymáshoz kell találni.

Honnan tudták azok a csontok, hogy hova kell rendeződniük? A lábszárcsontoknak, gerincnek, csigolyáknak. Csak megszáradt csontokkal volt tele a völgy. Olvasd el az Ezékiel 37-ben. A próféta szavára, ami Isten szava volt, ezek a csontok egyszerűen egyberendeződtek.

Tudod-e, hogy minden *teremtett dolognak* van egy ilyen intelligenciája, hogy Isten *szavára hallgat* és életre kel, és tudja pontosan a helyét. Nem kellett a prófétának elrendezgetni ezeket a megszáradt csontokat. Mindegyik a helyére került.

Így van ez az életünkben is, ha Isten *Igéjét szóljuk*, minden életre kel és a *helyére kerül*. Nem kell apró részletekig mindig mindennel foglalkoznunk. Ezek a megszáradt csontok tudják a helyüket, életre kelnek, és a helyükre kerülnek az életünkben. Élet lesz benne és megcselekszi az Úr akaratát, ha szóljuk az Igét.

Nagyon gyönyörű dolog ez, mert amikor Isten teremtette a világot, és mondta, hogy legyen és lett, akkor minden egyes teremtett sejtnek van egy intelligenciája, hogy Isten *Igéjére engedelmeskedik.* A Teremtője szavát meghallja, ha az Igét szóljuk.

Az *élethelyzeteink* – ha a lehető legreménytelenebb helyzetben is vagyunk –, mint a megszáradt csontok, és ha *szóljuk* az Igét felettük, akkor ezek elkezdenek *rendeződni*. Egybekelnek, életre kelnek, hús lesz rajtuk, bőr lesz rajtuk, és elvégzik Isten akaratát. Nagyon gyönyörű dolog ez. A drága Úr Jézus kegyelméből kezdjük az Igét tanulmányozni.

Megnézzük most, amikor Jézusnak foglalkoznia kellett a tanítványokkal, és meg kellett őket dorgálni. Egy dorgálásnak kellett elhangozni Jézus szájából. Nézzük meg ezt a történetet a hittel kapcsolatosan.

Előzetesen *versengenek* a tanítványok, hogy ki a nagyobb. Ezen vitatkoztak. Látták Jézus csodáit, és azon kezdtek vitatkozni, hogy ki a nagyobb közöttük. Nagyon fontos kérdés, hogy mi eldöntsük, hogy ki van elöl és ki a második. Ez majd a Jézus helye lesz különben.

Ha ezen kapjuk magunkat, hogy elkezdjük magunkat hasonlítgatni másokhoz, hagyjuk el, nem ér semmit. Ők is ezen vetekedtek, s így kerültek egy helyzetbe, hogy nem az Úr Jézus Krisztuson gondolkodtak, s azon a hatalmon, amit Ő adott nekik, hanem *viszálykodtak*.

Egyszer csak hoz valaki hozzájuk egy nagyon súlyos helyzetben lévő megszállottat azzal a kéréssel, hogy szabadítsák meg a fiát. Ugyanis a tanítványokat Jézus *felruházta* ezzel a *hatalommal*, hogy ördögöktől szabadíthatták meg a megszállottakat. Gyógyítottak, halottakat támasztottak fel. Jézus rájuk ruházta, mind a 72 tanítványára ezt a hatalmat. Most kapcsolódjunk be a történetbe, és olvassuk el ezt.

MÁRK 9,17–29.
17. És felelvén egy a sokaságból, monda: Mester, idehoztam hozzád az én fiamat, akiben néma szellem van.
18. És ahol csak előfogja, szaggatja őt; ő pedig tajtékzik, a fogát csikorgatja, és kiszikkad. Mondám hát tanítványaidnak, hogy űzzék ki azt, de nem tudták.

A tanítványoknak minden úgy ment, hogy még csodálkoztak is Jézushoz menve, hogy még az ördögök is engednek nekünk. Maguk is elcsodálkoztak, hogy milyen hatalmat kaptak. Ebben az esetben pedig nem boldogultak, nem tudták kiűzni azt.

19. Ő pedig felelvén néki, monda: Óh, hitetlen nemzetség, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket? Hozzátok őt hozzám.

Én nem szeretném, hogy Jézus majd nekem ezt mondaná. Bár szeretettel veszem Jézus dorgálásait, de úgy vagyok vele, hogy azért lehetne kedvesebb. Nézd meg, mit mond: hitetlen nemzetség vagytok! Meddig kell még, hogy elszenvedjelek benneteket? Meddig szenvedlek még titeket – mondja.

20. És hozzávitték azt; és mihelyt a szellem meglátta Őt, azonnal szaggatni kezdte a fiút; és leesvén a földre, tajtékot túrván fetreng vala.

Ez a gonosz szellem, aki benne volt tapasztalható, az ellenséges erő szeretne megnyilvánulni. Itt is az történt. Azonnal bemutatkozott. Leesett a földre, fetrengett.

21. És megkérdezé az atyját: Mennyi ideje, hogy ez esett rajta? Az pedig monda: Gyermeksége óta.

Nagyon régóta bitorolta ezt a fiút ez a gonosz szellem.

22. És gyakorta veté őt tűzbe is, vízbe is, hogy elveszítse őt; de ha valamit tehetsz, légy segítségül nékünk, könyörülvén rajtunk.

Ez az apa odamegy, és Jézusra teszi az egész helyzetet: Uram, ha valamit tehetsz. Annyi jót hallottunk már rólad, annyi csodát tettél, halottat támasztottál fel, és itt az én fiam, és min mentem már keresztül gyermeksége óta! Ha valamit tehetsz, Uram, benned van már minden bizodalmunk. Ha valamit tehetsz, könyörülj rajtunk, segíts nekünk!

Így megy oda, minden reménye Jézusban van, mert a tanítványok sem tudtak segíteni rajta. Közben újra megnyilvánul rajta ez a szörnyűség, amit ez a démon produkált. Azt mondja, én valóban *mindent megtehetek*, de nézd meg, mit mond. Azonnal visszafordítja a helyzetet. Nem úgy van, hogyha én megtehetem azt, hanem *ha te hiheted* azt – mondja akkor.

MÁRK 9,17–29.

23. Jézus pedig monda néki: Ha hiheted azt, minden lehetséges annak, aki hisz.
24. A gyermek atyja pedig azonnal kiáltván, könnyhullatással monda: Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek.

Hiszen azért hozta a fiát, mert hisz. Nézd meg ezt az édesapát, ahogy megalázta magát, és azt mondta: Uram, hiszek benned, de az a hitetlenség, ami mégis itt van bennem, légy segítségül az én hitetlenségemnek. Hogyan van ez az életünkben?

Amikor megvan a *hitünk* arra, hogy Jézus *képes* ezt megcselekedni, akkor Jézusnál ott van a mindenhatóság. Ő a halottakat egy szempillantás alatt képes feltámasztani. Mégis abban a helyzetben vagyunk, hogy a szemlátomást igen elkeserítő helyzetben Jézushoz megyünk segítségül. Mert bennünk van egy bizonyos fokú hitetlenség a helyzettel kapcsolatban.

Ez az apa azt mondta, és ez csodálatos imádság: *Uram, hiszek, légy segítségül nekem, és légy segítségül az én hitetlenségemben, hogy az eltűnhessen az életemből! Hogy a hitetlenségnek a legkisebb szikrája is eltűnhessen az életemből, csak a hit maradhasson az életemben!* Ezt kéri itt az apa.

Légy segítségül az én hitetlenségemnek, hogy semmilyen hitetlenség ne maradjon bennem, hogy csak a hit maradhasson bennem! Csak a hit maradhasson bennem! Jézus visszafordította a kérdését. Azt mondta, hogy *ha hiheted* azt, akkor *meglesz* az neked, akkor minden lehetséges. Az apa tudta, hogy van a szívében hitetlenség is. Légy segítségül nékem, kérte. Ezt mi is megtehetjük. Jézus ebben a pillanatban megkönyörült rajta.

25. Jézus pedig mikor látta, hogy a sokaság méginkább összetódul, megdorgálá a tisztátalan szellemet, mondván néki: Te néma és süket szellem, én parancsolom néked, menj ki belőle, és többé belé ne menj.

Ez is nagyon fontos pont, hogy többé belé ne menj! Ha parancsolunk a szellemnek, megparancsoljuk, hogy *vissza ne jöjjenek*. Mert amint elmennek, megszűnnek a tünetek, de szeretnek visszajárni. Meg kell tiltani, nem jöhetnek vissza, Jézus nevében. Ő is ezt tette. Megparancsolom, hogy többé belé ne menj! Ebben a templomban nincs többé helyed, a Jézus nevében!

26. És kiáltás és erős szaggatás között kiméne; az pedig olyan lett, mint egy halott, annyira, hogy sokan azt mondják vala, hogy meghalt.
27. Jézus pedig megfogván kezét, fölemelé; és az fölkelt.
28. Mikor pedig bement a házba, tanítványai megkérdezék Őt külön: Mi miért nem űzhető ki azt?

Tanítványok meg voltak döbbenve, hogy mi történt. Amikor elvonultak a házba, megkérdezték Jézust, hogy mi miért nem űzhettük ki azt? Eddig minden egyes esetben engedelmeskedtek nekünk a démonok, most miért nem tudtuk megcselekedni? Ez a „miért” nagyon sokat látogatja meg az életünket. Mi miért nem tudtuk kiűzni azt? Nézd meg Jézus válaszát.

29. Ő pedig monda nékik: Ez a fajta semmivel sem űzhető ki, csupán imádsággal és böjtöléssel.

Ha elolvasod ezt a történetet a Máté evangéliuma szerint is, ott is rögzítve van pontosan, ugyanez a történet, rövidebben. Jézushoz ugyanúgy odamennek a tanítványok a legvégén, és megkérdezik tőle, hogy mi miért nem űzhettük ki azt? Jézus azt mondja nekik abban a részben, hogy a ti *hitetlenségetek* miatt. És azután kapcsolja hozzá a böjtöt és az imádságot.

Mi történik, amikor ezek a tünetek így tornyosulnak az ember életében, mint ahogy az a démon megnyilvánult, ez a süket és néma ördög megnyilvánult? A tanítványoknak az inukba szállt a bátorságuk, és az a hitük, ami volt. Látván azt, hogy micsoda *jelenség-sorozattal* jár ez a helyzet, ugyan parancsoltak, de *nem volt mögötte hitük.*

Erre mondta nekik Jézus, hogy a ti *hitetlenségetek* miatt. A tanítványoknak mondta, akik addig kiűztek minden ördögöt. Ez volt az első kudarcuk, ami rögzítve volt. Jézus arra utal, hogy *elvesztettétek* a hiteteket. A hitetlenségetek miatt *nem engedelmeskedett* nektek az ördög.

Jézus bemutatta, hogy az *Ő hatalmával* egy szempillantásban *engedelmeskedni* kell minden ellenséges erőnek. Ennek a démonnak is el kellett távoznia, Jézus nevére. Mi vitte őket a hitetlenségbe? Mi az, ami *megrabolta* a hitüket? Az, hogy elkezdték végiggondolni az adott helyzetet, és a *látás* szerint kezdtek mérlegelni. Úr Isten, mit látok most, és hogy van ez, és miket művel ez az ember, és hogy tajtékot túr!

Egy nagyon szörnyű látvány lehetett, ahogy a földön fetreng és habzik a szája, és hányja-veti magát. Megviselte a tanítványokat egy szempillantásban, amit láttak, és elszállt a hitük. Hiába parancsoltak, a démon csak nevetett rajtuk. Hitetlenség állapotában nem érdemes imádkozni. Egy szempillantásban ment el a hitük, ami ugyan volt nekik. Jézus megdorgálta őket: hitetlen nemzetség, meddig leszek veletek?

A *hitünkre* minden szempillantásban figyelni kell, és őrizni, hogy az megmaradjon. Hasonlatos ez ahhoz, mint amikor Péter a vízen járt. Meglátta Jézust és mondta, hogyha te vagy, Uram, parancsold nekem, hogy hozzád menjek! Jézus azt mondta, hogy gyere. Péter kilépett a hajóból, és elkezdett a *vízen járni*. És aztán elkezdte mérlegelni.

Abban a pillanatban, mikor elkezdünk valamit *mérlegelni*, amikor még minden jó és sínen vagyunk, s elkezdünk mérlegelni rossz jelentést, vagy Péter elkezdte mérlegelni, hogy mekkora hullámok vannak, milyen vihar van… Kérdezem én tőletek, hogy mennyivel könnyebb a sík vízfelületen járni? Jártál-e már valaha a víz színén? Tengeren? Egyikünk sem járt még.

Péter előrébb volt, mint mi, ezen a területen. De mégis, az első lépéseket megtette, és utána valami olyanra figyelt, ami *meglopta a hitét*. Mert ha ezeken a nagy hullámokon tudott lépkedni és Jézus felé menni, de utána elkezdte fontolgatni, hogy akkora nagy hullámok ezek, hogyan vagyok képes én ezeken járni?

Abban a pillanatban, ahogy ezt a háborgó tengert *megpillantotta* az értelmével, ami a hite fölött volt, abban a pillanatban eltűnt a hite, elkezdett *süllyedni*, pedig előtte a vízen járt. A *hitünket* egy szempillantás alatt képes *kilopni* egy helyzet, ha hagyjuk. Ezt mutatja Péter vízen járása is.

Vagy amikor megkísértette a kígyó Ádámot és Évát. Tudták, hogy arról a fáról nem ehetnek. Jött a kígyó ámítása, hogy csakugyan azt mondta az Isten, hogy arról ne egyetek? Ha arról esztek majd, akkor fogtok igazán élni, most még nem is tudjátok, hogy mi az, amit így elveszítetek. És kezdte rábeszélni őket. Ők elkezdtek ezen gondolkodni, elkezdték mérlegelni.

Ahogy ezt elkezdték mérlegelni, és eltávolodtak attól az egyszerűségtől, amit Isten mondott, hogy erről ne egyetek, bajba kerültek. A *hitnek* egy nagyon egyszerű *képe*, hogy hiszem, parancsoltam és az megvan nekem. Ebben járni, bármilyen látható ellenére.

Jézus ezt a hitetlenségnek nevezte, hogy nem tudtak annak a démonnak parancsolni. A ti hitetlenségetek miatt nem tudtátok azt kiűzni! Ha a Máté evangéliumára megyünk, akkor egy nagyon fontos tanulságot még le tudunk szűrni abból, amit ott olvasunk a *hitünknek a megőrzéséről*. Nagyon tanulságos lesz.

MÁTÉ 17,20–21.
20. Jézus pedig monda nékik: A ti hitetlenségetek miatt. Mert bizony mondom néktek: Ha akkora hitetek volna, mint a mustármag, azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen amoda, és elmenne; és semmi sem volna lehetetlen néktek.

Itt van egy hit lecke. Rögtön ezt a gondolatot fűzi Jézus hozzá, hogy bizony mondom néktek, hogyha akkora hitetek volna, mint a *mustármag*, azt mondanátok ennek a hegynek. Tehát a *hit*, ha bennetek él, az mond valamit, az *megszólal*, az szól annak a hegynek. A hegy bármi lehet az életedben, a hit megszólal. Azt mondanátok ennek a hegynek…

Nézzük, mit mondanánk annak a hegynek? Rossz helyen vagy, akadályozol engem! Távozz innen az életemből! Menj innen amoda, itt útban vagy nekem! Menj innen amoda, és elmenne, mondja Jézus. Az a *hegy* bármi lehet az életedben. Elmenne, és semmi sem volna lehetetlen néktek. Ezt a mustármagnyi hitre mondja Jézus.

Ma már nekünk sokkal *több a hitünk*, mert mi újjáteremtettek vagyunk, és az Ő hite van bennünk. Ezt a tanítványoknak mondta a kereszthalál előtt. Hogy az a pici mustármagnyi mag, ami bennetek van, ha annyi hitetek volna, akkor azt mondanátok a hegynek…

Ha azzal a hittel parancsoltak volna annak a démonnak, az elment volna. Csak engedték a *hitüket alábbhagyni*. Mert amit láttak, az elszörnyítette őket. Így *furakodik be* minden betegség az életünkbe. Jönnek az első tünetek, jönnek a kicsit nagyobb *tünetek*, és valóságosnak gondoljuk azokat, pedig az a *megtévesztés*. A *való igazság*, azok a Jézus *Krisztus sebei*, abban van a gyógyulásunk.

Ha avval a pici hittel tudnánk úgy parancsolni, hogy közben nem nézünk a láthatókra, hogy nem nézzük, hogy hogyan tajtékzik a szája, hogyan veti a tűzbe, hogyan veti ide és oda, ha ezt figyelmen kívül tudnánk hagyni, csak a mustármagnyi hittel együttműködni, akkor avval a *hittel parancsolni* tudnánk, és az a hegy *elmenne*. Ezt mondja itt Jézus. Jézus itt a hitnek a *titkaiba* enged betekinteni. Ha akkor, amikor szólod, van hited, az megmozdul.

Ezért Kenneth Hagin mindig azt tette, mikor jöttek imakérések, hogy nem rögtön imádkozott, hanem elkezdte *felépíteni a hitét*. Kétóránként elővette az Igéket és *meditált*. Éjszaka is fölhúzta az ébresztőórát, és végigment az Igéken, és felépítette a szívét, hogy ez a *való igazság*, ami ide van *írva*.

Amikor a szíve úgy felépült, akkor mondta el azt az imát. De legtöbbször el sem kellett mondania, mert addigra *megoldódott* a helyzet, mert a hitét ráállította. A *hitnek az alapja*, hogy a *szívünkben ne legyen kételkedés*. *Mustármagnyi hit elég* hozzá, hogy a legszörnyűbb démont *kiűzzük* az életünkből. Ezt mondja itt Jézus. Aztán teszi hozzá, hogy ez a fajta nem megy ki, hanem csak imádság és böjtölés által.

21. Ez a fajzat pedig ki nem megy, hanemha imádság és böjtölés által.

Nem mintha akkor a démon jobban megijedne, hanem akkor *élesebben* tudunk *figyelni* a hitünkre. Istent sem fogja megváltoztatni sem a böjt, sem az imádság, mert Ő tegnap, ma és mindörökké ugyanaz. Ugyanaz a hatalmunk van, ha böjtölünk, ha nem. De a böjttel jobban tudunk *figyelni a szellemi* dolgokra, mert a *test dolgait lecsendesítjük*.

Ezért Jézus azt mondja, hogy ne ijedjünk meg azoktól, amit látunk. Nagyon sokat segít egy böjt. Nagyon sokat segít egy szellemi imádság, hogy *jobban rálássunk* arra a szellemi *hatalomra*, amit kaptunk, és a *mustármagnyi hittel* tudunk parancsolni.

A tanítványoknak elszállt a hitük egy szempillantás alatt attól, amit *láttak*. Ez az egyik nagy *csapda*. Ránézünk a helyzetre, és az inunkba száll a bátorságunk és *elszivárog* a hitünk. Hitünk nélkül pedig lehetetlen Istennek tetszeni, és *lehetetlen parancsolni* annak a hegynek. Lehetetlen! Ezt tanítja itt Jézus.

Nagy *ellensége~~i~~ a hitnek*, hogyha *ránézünk a helyzetre*, és elkezdjük azt vizsgálgatni, hogy de az orvos ezt mondta, azt mondta, és a bankszámlám így mutatja, és kifizetetlen számláim vannak. Mindegy. Ha ezeket elkezdjük vizsgálgatni, már alábbszáll a hitünk. *Építsd föl* a hitedet, és amikor a hited teljes, akkor *parancsolj*, és ne nézd a részleteket, azt *bízd Jézusra*. Ő fogja a megoldást hozni. Tanulj meg hittel parancsolni, s megváltozik a helyzeted!

Egy másik nagy ellensége a szent hitnek, amivel hegyeket lehet elparancsolni az, hogy ha *magunkat vádoljuk*. Ezzel kezdtem. Most meg fogjuk nézni, mit tanít erről a Biblia. *Hitünket őrizni* kell, őrködni kell a hitünk fölött, hogy *mindig működjön*! Annak működnie kell! Nem tudjuk, milyen helyzetekbe kerülünk. A szívünk *teljes legyen* az isteni hittel! Állandóan őrizni kell.

Valóban tudjunk parancsolni, és a helyzetek engedjenek nekünk. Tudjunk uralkodni. Drága Jézus közben szeretne minket emlékeztetni arra, hogy Ő szeret minket, és az a *fenséges hit*, amit nekünk adott, ez *hegyeket mozgat*. Elmegyünk az Igébe~~n~~, és megnézzük 1János 3-ban a verseket.

1JÁNOS 4,17–18.

17. Azzal lett teljessé a szeretet közöttünk, hogy bizodalmunk van az ítélet napjához, mert amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világon.

Nincs bennünk félelem, ha jön ez az ítélet. Meg tudunk ott állni, amikor jön az ítélet. Nézzük, miért? Mert amint Ő van, *úgy vagyunk* mi is e világon. Ez azt jelenti, hogy ahogy az Atya szereti Jézust, úgy *szeret minket* is. Ahogy az Atyának szent a Jézus, úgy *szentek vagyunk* mi is. Amint Ő van.

Jézus hogyan van az Atya előtt? Az Atya teljes szerelmében, az Atya teljes kegyelmében, az Atya teljes megszentelődésében, az Atya teljes dicsőségében, az Atya öleléseiben van. Jézus számára nincs kárhoztatás. Kihozta Őt a halálból. Kihozta Őt a bűnből, előhozta Őt a halálból. Amint Ő van, úgy vagyunk mi is e világban. Itt, most.

Mi is ugyanígy *szentek* vagyunk itt, ebben a világban, ugyanúgy *szeretettek* vagyunk ebben a világban, mint Jézus. Ugyanúgy teljesek vagyunk az Ő dicsőségével ebben a világban, ugyanúgy féltettek vagyunk, ugyanúgy *elfogadottak* vagyunk. Jézus elfogadott az Atya jobbján? Teljes mértékben! Ugyanúgy mi is! Amint Ő van, úgy vagyunk mi is a világban. Ez bátorítja a hitünket, a szívünket? Nagymértékben!

18. A szeretetben nincs félelem; sőt a teljes szeretet kiűzi a félelmet, mert a félelem gyötrelemmel jár; aki pedig fél, nem lett teljessé a szeretetben.

A *teljes szeretet*, amivel be tudunk teljesedni, az *kiűzi az aggodalmakat*, kiűzi a félelmeket, kiűzi a vádoló hangját az életünkből. A teljes szeretet. Ha megismertjük ezt, hogy az Atya hogyan szereti Jézust. Ugyanúgy szeret ezzel a szeretettel minket, mert ahogy Ő van, úgy vagyunk mi is.

Ahogy *Jézus szeretve* van az Atya jobbján, úgy vagyunk *mi is szeretve* itt a földön. Ahogy Jézus teljes a szeretettel, az Atya szeretetével, úgy vagyunk mi is teljesek az Atya szeretetével. Ez a teljes szeretet elvégez valamit az életünkben. Kiűzi, ami nem odavaló. *Kiűzi* a félelmeket,

kikergeti a nem odavalókat. Az aggodalmakat, a fájdalmakat, a tüneteket, a kárhoztatásokat, a vádlásokat, mindazt, ami megcsorbítaná a hitünket. A teljes szeretet végzi ezt el.

Akiben *félelem* van, az elkezd gyötrődni. Hogyan lesz ez, mint lesz ez, elkezd aggodalmaskodni, elkezd *rossz képeket* elfogadni. Az ördög elkezdi mondani, te is ott végzed. Így lesz veled is, ahogy a másikkal. Gyötrelemmel jár. Elkezdi *gyötörni* az embert, ha ezeket beengedi.

Aki pedig fél, nem lett teljessé benne a szeretet. Itt a *kulcs*. Ezt a *szeretetet* magunkhoz kell ölelni, és állandóan *teljesnek* kell lenni vele, amikor jön a kárhoztató hangja. A *teljes szeretet* kiűzi a kárhoztatást. A szeretetben állandóan fürödnünk kell. Teljesnek kell lennünk, és ez fogja *hozni a hitet* is. A hitet megerősíti. A hit meg *szeretet által működik*.

Amikor nem vagyunk biztosak valamiben, hogy az Atya ezt elvégzi nekünk, ha kértünk valamit, és nem tudjuk, hogy az Atya hogyan, és mint teszi, esetleg meg se hallotta, vagy ki tudja, hogyan lesz ez…

Ilyen *bizonytalanságok*, ha megkísértenek minket, akkor ezek közül az egyik helyzet az, hogy *kárhoztatás* alatt vagy, kárhoztatod saját magad, vagy *félelmekben* vagy, *más szempontokat* kezdtél mérlegelni és nem az Igét.

Valahol elkezdett *szivárogni a hited*, és nem vagy teljes a hittel. Az az érzés kezd benned kialakulni, hogy ezt *nem érdemlem* meg, hogy Isten ezt megtegye értem. Hogy én ezt nem érdemlem meg igazán, és méltatlannak érzed magad. Elkezded érezni, hogy te *méltatlan* vagy arra, hogy az Atya ölelésében élhessél. Ez a méltatlanság mindannyiunkat meg szokott látogatni.

Hagin leírja a könyvében, hogy Jézus megjelent neki. Jézusnak a csodálatos jelenlétében lehetett. Jézus, ahogy a szemébe nézett, az a *folyékony szeretet* megérintette, és folyt rajta végig, és fürdőzhetett volna benne. Jézusnak a szemei leírhatatlanul csodálatosak voltak. A *szeretet sugárzott* belőle. Átjárta őt.

Akkor Hagin leborult a lábaihoz, és azt mondta: Uram, nem nézhetek a szemedbe. Kérdezte az Úr, hogy miért nem? Azért, mert méltatlan vagyok, hogy nekem megjelenjél. Méltatlanságunk miatt nem vagyunk méltók erre.

Azt mondta az Úr: Én tettelek *méltóvá* arra, hogy megállhass előttem. Én tettelek *alkalmassá*, az én vérem tisztított meg! Valóban méltatlan lennél, mert semmit nem tettél, nem is tudtad volna kiérdemelni ezt. De én tettelek méltóvá téged. Az én vérem tisztított meg téged. Én végeztem el ezt, érted!

Hagin ezt megértette, és leírta a könyvében, hogy az egész világ lássa. Kezd világosodni, hogy az Úr tett minket méltóvá. Mi ezt nem tehetjük fel, hogy nem érdemlem meg az áldásokat. Teljesen igaz. Egyikünk sem érdemli meg az Úr áldásait.

Itt szabadítsuk fel magunkat! Ne méregessük, s akkor az ördög itt egy nagy kártyát vesztett, mert nem tudja mondani, hogy látod, ezt tetted, meg azt tetted, azért nem érdemled meg. Mondd, hogy teljesen így van, de Jézus megérdemelte, kiérdemelte! Ő szerezte meg nekem!

A kereszt nem lehetett hiábavaló az én életemben. Jelentsd ki minden nap! A kereszthalál nem lehetett hiábavaló, hogy Jézus meghalt, és ezáltal megtisztított. A szent vér *megtisztított* minket, így lettünk *méltóvá*, hogy ezt elfogadjuk.

Így a *kárhoztatás* alól kicsúszik a karosszék, nem tud beleülni, nem fog tudni kárhoztatni az ördög ezzel. A *félelem* pedig ott tűnik el az életedből, hogy beengeded Jézus *szeretetét*. Állandóan átitatva vagy az Ő szeretetével, Jézus Krisztus szent nevében.

Ha egyszer *tiszták* vagyunk, mert Ő megtisztított minket, ha egyszer *megbocsátott* nekünk, mert minden bűnünket eltörölte és *méltóvá* tett arra, hogy előtte megállhassunk, akkor nekünk miért kellene szégyenkeznünk?

Mi az, amivel az ördög mégis rávesz minket, hogy röstelkedjünk, hogy ne merjük felvállalni magunkat? Igen, ezt tettem meg azt tettem, de az Úr megbocsátott. Szabadítsd fel magad és mások előtt is állj ebben a *szabadságban*!

Miért kellene *röstelkednünk* és szégyenkeznünk a múltunk miatt? Ezzel *semmibe vesszük* a *megváltást*! Ez az igazság, mert az Ige írja, hogy ez az igazság. Engesztelő áldozat a bűneinkért, írja a 9-es és a 10-es versekben. Összevetjük e verseket az 1János 4-ben.

1JÁNOS 4,9–10.
9. Azáltal lett nyilvánvalóvá az Isten szeretete bennünk, hogy az Ő egyszülött Fiát elküldte az Isten e világba, hogy éljünk általa.

Benned nyilvánvaló-e ez a *szeretet*? Meg kell vizsgálni magadat, mert ha nem, akkor nem tudnak *megjelenni az áldások*. Ez, hogy nyilvánvaló, azt jelenti, hogy mindenki látja, hogy *téged Isten szeret*. Felszabadítottad a hitedet, és Istennel *tudsz működni* ebben a gyönyörűségben. Ez egy életet hoz nekünk.

10. Nem abban van a szeretet, hogy mi szerettük az Istent, hanem hogy Ő szeretett minket, és elküldte az Ő Fiát engesztelő áldozatul a mi bűneinkért.

Nagyon dicsekszünk, hogy mennyire szeretjük az Atyát, ez így jól van, de nem itt kezdődött. Azt mondja az Ige, hogy abban van a szeretet, ahogy *Ő szeretett* minket, amikor még bűnösök voltunk, amikor még semmirekellők voltunk, amikor egy fabatkát nem adtak volna értünk, amikor a pokolba kellett volna kerülnünk, ha meghalunk. Már akkor szeretett minket, akkor kinyúlt értünk, akkor odaadta az életét értünk.

Azt mondja az Ige, hogy ebben van a szeretet, ahogy *Ő szeretett* minket, ebben kell dicsekednünk. Ez egy *engesztelés* volt a mi bűneinkért. Tudsz-e ezzel dicsekedni? Akkor a *kárhoztatás* egyre lejjebb és lejjebb kerül, összezsugorodik és *eltűnik*. Érted van egy engesztelő áldozat, a te bűneidért. Ő tett téged igazzá.

Nyugodtan jelentsd ki minden nap, ha jönnek a kárhoztató gondolatok: *Ő tett engem igazzá, Ő tett engem méltóvá. Teljes árat fizetett értem*! Amikor azt mondta a kereszten, hogy „bevégeztetett”, akkor *elvégzett mindent*, ami szükséges volt, hogy téged maga elé állíthasson.

Ez a „bevégeztetett” azt jelenti, hogy minden *kárhoztatást eltörölt*. „Nincsen azért semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak” – ezt jelenti a bevégeztetett. Eltörölte azt. Áldott legyen az Úr neve!

Ha kijelented azt naponta, hogy Uram, *teljes szívemből szeretlek* téged, akkor tudod, mit teszel ezzel? Minden olyan hordalék, ami nem odavaló, kimosódik: a meg nem bocsátástól kezdve, a kárhoztatás, a szeretetlenség, a neheztelés, hogy neheztelsz a másikra azért, amit tett veled, minden. Ha azt mondod, hogy *teljes szívemből szeretlek, Uram*! Nagyon fontos odatenni a teljes szót, hogy teljesen át tudja *járni* a szívedet ez a szeretet és *átmossa*.

Az Úr pedig *gyönyörködik* ebben, hogy ezt a szeretetet kijelentetted, hogy Őt teljes szívedből *hordozod* itt a földön. A teljes szívedből szereted Őt, a teljes szívedből! Ez tisztít meg minket! Ezt naponta átgondoljuk és kijelentjük, így *teljesedünk be* az Ő hitével és az Ő szeretetével.

A szívünkben semmi más nem maradhat, csak az Ő *szeretete*. A legkisebb *meg nem bocsátást* is ki kell onnan vetnünk, mert az *egy ajtó* az ördögnek! Ha nem tesszük, akkor fér el ott a hitetlenség mellette és mondhatja Jézus, hogy a ti *hitetlenségetek* miatt tudott ez megtörténni.

Mert Jézus egy napon el fogja nekünk mondani, elhúzzák azt a függönyt és megkérdezzük, hogy ez miért így, az miért úgy történt. Miért nem úgy történt, ahogy hittem? Jézus ugyanezt fogja mondani nektek is: a ti hitetlenségetek miatt. Valahol a *hitünket meglopta* az ördög abban a helyzetben.

Ezért résen kell lenni és felismerni, hogy mik a *hitünk ellenségei*. Ezekre nagyon kell vigyázni. Teljes szívemből szeretlek, Uram! Minden nap mondd el az Úrnak: *teljes szívemből szeretlek*!

Ha letehetnénk a „keresztjeinket" a Jézus Krisztus keresztfája lábához… Tételezzük fel, hogy ahányan vagyunk itt, mindannyian odamegyünk a kereszthez: Uram, elegem van ebből az életből, leteszem a keresztemet a kereszt lábához! – és elkezdjük keresgélni, hogy melyiket vennénk fel helyette.

Mindig néz az ember a másikra, hogy neki mennyivel jobb, meg hogy ővele miért bánik jobban az Úr. Elkezdjük *méregetni* magunkat. Ha végigmennénk ezeken a letett kereszteken, végignéznénk, hogy a másiknak min kellett végigmennie – egy napon megtudjuk ezeket –, a végeredmény tudod-e, mi lenne?

Az lenne, hogy felvennéd azt a *keresztet*, amit oda letettél. Tudod-e, miért? Azért, mert az Úr ahhoz *adott kegyelmet*, hogy azt vigyed, amiben vagy. Mert az Úr kegyelmet adott mindenekhez. Arra adott neked elegendő kegyelmet, hogy amin neked *át kell menned*, azt *könnyedén*, olajjal és hálaadással és imádatokkal el tudd végezni. Arra az életre kaptál kegyelmet.

Ez lenne mindannyiuknak a véleménye, hogy *felvennénk* a saját keresztünket, ha végigvizsgálnánk a másikét. Nagyon érdekes dolog. Miközben viszed ezt a keresztet, sok mindent *nem értünk* meg az életben és vannak nehéz helyzetek.

Azt mondja az Úr közben: „Ne félj, mert én veled vagyok. Ne félj, én megsegítelek, megerősítelek, igazságom jobbjával támogatlak." Állandóan *bátorít* minket közben az Úr. Ne a másikra tekints, mondja, ne a hullámokra tekints, ne arra tekints, hogy az a démon hogyan nyilvánul meg és micsoda tajtékot túr.

Rám tekints, az a *hit teljes* legyen benned, és így *parancsolj* a helyzeteknek! Az Ő kegyelme által vagyunk azok, amik. Mondja Pál, hogy többet cselekedtem, mint azok mindannyian, de nem én, hanem az Úrnak velem való kegyelme – ezt rögtön hozzáteszi. Mindent az *Úr kegyelméből* tudunk megcselekedni és megélni az életünkben.

A helyzeteknél elmondhatjuk, hogy hogyan tudtunk átmenni rajta? Nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme. Hogyan tudtam megállni abban a helyzetben? Nem én, hanem az Istennek velem való kegyelme.

Ő magasan afölött cselekedett, Ő magasan afölött meghozta, és *könnyedséggel átemelt*. Megcselekedte és dicsőséget hozott elő belőle, és a *javamra fordította* azt. Dicsekedni tudunk az Úrban, ha megtanulunk Vele járni. Ha odaadod neki a helyzeteket, a kezébe veszi, és dicsőségesen a javadra fordítja.

Amikor nehéz helyzeteken megyünk át az életben, akkor olyanok vagyunk, mint a tűzben *megpróbált arany*. Ha kijövünk, csillogóbbak leszünk. Ha nem engedjük el az *Úr kezét*, *csillogóbbak* leszünk, mint amikor bementünk.

Az Úr valamiért megengedi, hogy átmenjünk ezeken, és ha megengedi, akkor tudja, hogy ki is tudunk jönni belőle. Különben soha nem engedte volna meg, hogy az bekövetkezzen. A *győzelmet* látja minden esetben, és ezt neked ugyanúgy látnod kell. Mindebből egy győzedelmes bizonyságot hoz elő, és téged csillogóbbá tesz.

Rajta vagyunk a fazekasnak a formáló korongján, és Isten úgy *formál*, úgy alakít minket, hogy a *javunkra* válik. Mindig köszönd meg: Uram, látom ebben a Te kegyelmedet, látom ebben a Te gondviselésedet!

Ne kárhoztasd Őt soha, amikor vannak nehéz helyzetek. Soha ne kárhoztasd! A hitedre vigyázz. Se magadat ne kárhoztasd, se az Urat ne kárhoztasd. „Uram miért engedted meg, hogy ez így legyen?” Soha ne kérdezd meg Tőle!

Isten *ajándékot* ad nekünk az újjászületésnél. Ugye, mindannyiunkat megajándékoz? Mindannyiunknak ad *örök életet*, az Ő *szeretetét*, a drága *Szent Szellemét*. Ajándékokat ad. Az újjászületés egy hatalmas *nagy ajándékcsomag*, amit aztán bontogatunk az életünk során, hogy még ez is, meg az is benne van. Így bontogatjuk és így ismerjük Őt meg, és gyönyörködünk benne. Ez az Ő része.

Hogy mi mit kezdünk vele az életünk során, az pedig az az ajándék, amit mi viszünk az Úr elé. Mindannyian kapunk ajándékokat. Mit kezdünk ezekkel a *talentumokkal*? Át tudunk-e úgy jutni a nehézségeken, hogy nem veszítjük szem elől, hogy miért jöttünk, és hogy valamit vinnünk kell majd az Úr elé. Mit viszünk mi haza Neki? Ez a másik oldala az éremnek.

Nem mehetünk haza üres kézzel, a nehézségek ellenére sem. Nem hivatkozhatunk arra, hogy a szomszéd ezt tette meg azt tette, szó nincs róla. Az Ő kegyelme nem lett hiábavaló, mondja Pál – ez az egyik kedvenc versem. Az *Ő kegyelme* nem lett hiábavaló az életemben.

Mi mindenen kellett átmennie Pálnak? *Mégsem engedte el* a hitét! Soha nem engedte el a *hitét*! Ezzel dicsekedett: az Ő kegyelme *nem lett hiábavaló* az életem felett. Mondjuk együtt: *az Ő kegyelme nem lett hiábavaló az én életem felett*!

Így folytatja Pál: „mert többet munkálkodtam, mint azok mindannyian összesen.” De hozzátette, mielőtt valaki azt gondolta volna róla, hogy ő felfuvalkodott: „de nem én munkálkodtam, hanem az Istennek velem való kegyelme tette mindezt”. Ez a kegyelem veled is ott van. A *kegyelem* arra a keresztre vonatkozik, amit *te viszel*!

Jézus mondja, hogy mindenki vegye fel a maga „keresztjét”, ugye? Egy *kereszt* van, amit neked is fel kell venned. Örülj neki, hogy azt hordozhatod és nem a másét, mert arra kaptál *kegyelmet*. Ne hagyd magad abban az ámításban, hogy a másik helyében sokkal boldogabb lennél. Ez nem igaz!

Ez megint egy olyan vesszőparipája az ördögnek, amin szeret lovagolni és ellopja a hitünket. Mindent elkövet, hogy valami *másra tekints* és ne a hitedre, hogy az ne működjön, hatékony ne legyen. Megtévesztéseket hoz.

Ez egy nagy *megtévesztés*: ha abba a gazdag családba születtem volna, nem lennének ilyen gondjaim! Nézd meg, hogy hova jutottak, ott elkényeztették és hova jutottak azok. Nézd meg! Isten nélkül senki nem jut előbbre. *Csak Istennel* lehet átmenni a helyzeteken és az Úr Jézus *Krisztussal*, valamint az Ő *kegyelmével*, ami *elegendő* ezekre a helyzetekre, amiben most vagy.

Ha ezt *meglátod*, akkor tudsz úgy *hálát adni* és úgy imádni Őt, hogy az kihoz téged. Azok az imádatok, azok a hálaadások fognak *kihozni* a helyzetekből. Ne engedd, hogy az ördög elámítson ilyen hazugságokkal!

Az üdvösségünk a jelen pillanatban nem arról szól, hogy milyen jó lenne a mennyben. Mert biztos, jó lesz ott, sokkal jobb, mint itt, nincs kétség! Akik oda felkerültek már, legtöbbször nem akarnak visszajönni. Van, hogy az Úr leküldi őket vissza, hogy még egy időre le kell jönni, hogy elhíreszteld, hogy ott fent milyen jó. De sokáig nem maradnak, annyira nagy a vágyódás odaátra.

Az örök üdvösségünk a jelen pillanatban nem arról szól, hogy mennyire jó lenne odaát, és sóhajtozunk. Ha így sóhajtozunk, hamarabb átkerülünk, de nekünk *itt dolgunk* van. Itt el kell végeznünk, amiért jöttünk. Ez az Ő *kegyelme által* lehetséges, ami velünk munkálkodik, mert azt mondja Pál, hogy ez a kegyelem munkálkodott velem, ami felettem van.

Nem én munkálkodtam, hanem az Úrnak *felettem* való kegyelme volt az, ami megengedte nekem. Adott *erőt* minden lehelethez, minden lélegzetvételhez, minden egyes mozdulathoz, minden egyes utamhoz. Az Úr adta ezt a kegyelmet, Tőle van, ezt meg kell látnunk.

Az örök üdvösségünk jelen pillanatban nem abban áll, hogy jaj, de jó lenne már oda felkerülni a mennybe! Eljön annak az ideje, elrendelt órája van annak. Arról szól, hogy *lehozzuk a mennyet* ide a földre, amíg itt élünk, azt a mennyei dimenziót. Nem azt mondja Jézus, hogy legyen meg a Te akaratod, miképpen a mennyben, úgy itt a földön is?

A te dolgod itt, mint hívőnek, hogy az Úr *akaratát érvényesítsd* itt a földön, hogy te ebben a mennyei dimenzióban lehessél. Itt úgy járhassál, *ahogyan a mennyben* van. A mennyben nincs betegség, a mennyben nincs kárhoztatás, nincs gyűlölködés, nincs szegénység. Békesség és öröm van, s ezeknek jelen kell lenniük az életedben.

Ez a feladatod, hogy a mennyet lehozd a földre. Ahol te éppen jársz, egy *mennyei burokban* élhessél. Ezt akarja az Úr. Legyen meg a Te akaratod – ezt Jézus imája tanítja a tanítványoknak. Miképp a mennyben, úgy itt a földön is. Itt a földön nekem úgy legyen, ahogy fönt a mennyben van. Ez a mindennapi imánk, hogy ez legyen meg nekünk. Ezért vagyunk.

Az örök üdvösségünk ebben a pillanatban erről szól itt a földön, hogy *megismerjék általunk* az emberek a mennynek a gyönyörűségeit, a *menny szépségeit*, az Isten szeretetét, a dicsőség áradását. Egy nagy igazsága Jézusnak, azt mondja: *Keressétek először* az Istennek országát, Istennek királyságát – és hozzáteszi, hogy mire gondolt pontosan –, az Ő igazságát, a megigazultságot, amit neked adott.

Ezt a *megigazultságot keresd*, hogy te igaz vagy, téged senki nem kárhoztathat, mert te az Ő igazságát kaptad meg. Ezt keresd minden úton, lépten-nyomon ez legyen a *szemed előtt*, hogy te igaz vagy, hogy te nem vagy kárhoztatható semmiért, *felmentést kaptál* a bűneid alól. Téged nem érhet ítélet a bűneid miatt, amit cselekedtél, mert az Jézust érte.

Azt mondta Jézus, hogy ezt *keressétek*, ezt tartsátok szem előtt, és ha ezt *szem előtt* tartjátok, mindezek *megadatnak* néktek, amit ott olvastok a Máté 6-ban: ruhák, élelem, mi hogyan lesz. Azt mondja, *ne aggodalmaskodjatok* a holnap felől, hogy mibe öltözködjünk, mit együnk, mit igyunk. Az e világbeliek keresik ezeket, akik nem ismerik Jézust, mint a megváltót – mondja.

Ti ne aggodalmaskodjatok ezek felől, hanem *keressétek először*… Mit kell először keresni? Az *Ő igazságát*. Az Ő igazsága, ami rajtad van, hogy te megigazult vagy. Ezért az ördög nem vádolhat. Ha a szívünk nem vádol minket… Ugye írja ezt az 1János?

Vagyis Isten soha nem fog vádolni és nincs kárhoztatás. A te szíved pontosan tudja, hogyha nem úgy tetted, mint ahogy kellett volna. Ha a szívünk vádol minket, Isten nagyobb a mi szívünknél… Akkor nem érdemes Istent félrevezetni meg magyarázkodni, hogy nem így tettem, meg nem úgy gondoltam. Akkor *igazítsd ki magad*.

Ha a szívünk vádol minket… Egy nagyon *pontos műszer* van bennünk, nagyon pontos. Nem kőtáblákra van vésve, hanem az emberi szív hústábláira van vésve a Szellemnek az ujjával, hogy mi a helyes.

Pontosan tudod, és ha úgy cselekszel, akkor a szíved *nem vádol* téged, szabad vagy! Isten igazságát tarthatod szem előtt, és akkor *mindezek megadatnak* neked, amit csak kérsz. Abban minden benne van, amire neked szükséged van. Mindezek megadatnak neked.

Van egy másik, ha a *szívünk vádol* minket – ott olvasod az 1Jánosban –, Isten nagyobb a mi szívünknél és *mindent tud* – így írja. Tudja azt is, hogy *mit tettél*, és tudja azt is, hogy *váltság* volt érte kifizetve. Tudja pontosan, hogy megvolt az engesztelő áldozat, és azt *érvényesítened* kell a szívedre, hogy többé *ne kárhoztasson*. Valamit tenned kell, hogy a szíved ne kárhoztasson.

Amíg *kárhoztatod* saját magadat, addig azon a szinten vagy, ahol a *hited nem működik*. Akkor sem Isten kárhoztat, hanem a te saját *szíved kárhoztat* az Ige szerint. Ha a szíved kárhoztat téged, akkor tessék *venni a szent vért*. Ha megvalljuk bűneinket, Ő hű és igaz, megbocsát és *megtisztít*.

Mi tisztít meg téged? Elmész zuhanyozni? Nem! A szent vér fog megtisztítani téged, amely kiontatott érted a kereszten. Ha a *szent vér megtisztított*, akkor újra ott vagy, hogy a *szíved nem vádol* téged, mert a szent vér ezt elvégezte, és az Atya nem vádol téged.

Tudod, mi annak a lényege, amikor a házasságtörésen kapott asszonyt Jézus elé vitték? Miért került a Bibliába ez a történet? Vádolták őt és mondták, hogy meg kell kövezni a törvény szerint. Jézus, te mit mondasz, hadd lássuk! Jézus egy szót nem szólt, hanem elkezdett írni. Állítólag a vádlóinak a nevét írta, pontosan nem tudni, mit írt.

De azt mondta Jézus, hogy aki bűn nélküli közöttetek, az vesse rá az első követ. Szépen elvonultak egyenként a vádolói. A törvény szerint meg kellett volna kövezni. Jézus azt mondja utána az asszonynak, hogy én *sem vádollak* téged. Az az egy, aki vádolhatta volna őt, aki bűn nélküli volt, az Jézus.

Ő bűn nélkül született a földre, soha ilyet nem cselekedett és semmi más bűnt, egyedül ő vádolhatta volna, ő kárhoztathatta volna. De végül azt mondta: *én sem kárhoztatlak téged*! Ebben a pillanatban, amikor Jézus ezt kimondta, az asszonynak *szabadsága* lett, mert nincs kárhoztatása. Az alól, amit tett, *felmentést* kapott.

Jézus így folytatja, miután odaadta ezt az ajándékot neki: nem kárhoztatlak, nem vádollak. Hogyan folytatja Jézus? Menj, és többé ne vétkezzél! Vagyis az az *ajándék*, hogy Jézustól megkapta a felmentést, adott neki *erőt* arra, hogy tudott meríteni Isten szeretetéből és kegyelméből. *Fel lett ruházva* azzal az erővel, hogy többé ezt *ne tegye*, mert ez nem volt helyes.

Jézus nem arra küldte vissza, hogy nyugodtan élje tovább a bűnös életét. De ha Jézus nem mentette volna fel, hanem *tovább vádolta* volna őt, akkor az asszony nem tudott volna fölkelni, és újra és *újra visszaesett* volna ebbe a bűnbe.

Ezért nagyon fontos, *ne engedjük*, hogy a szívünket bármilyen kárhoztatás, vádlás, neheztelés érje, sem magunk, sem mások részéről. Ha az Úr maga nem kárhoztat minket, akkor kicsoda vádolja az Istennek választottjait? Olvassuk ezt el, mert ez így igaz. Az Úr nagyon fontosnak veszi, hogy a hitünk tudjon *szárnyalni*, hogy tudjuk azt, hogy az Úr nem kárhoztat minket.

Amikor *kijelentette* ezt Jézus a házasságtörő asszony felett: én sem vádollak többé, menj, és többé ne vétkezzél – akkor volt képes felkelni és új életet kezdeni. *Új életet* tudott kezdeni, mert többé *nem nehezedett* rá ennek a kárhoztatásnak a bűn-gúnyája. Ha minket kárhoztatnak, és állandóan azt olvassák ránk, hogy mit tettünk, akkor nem vagyunk képesek felkelni belőle.

Hiába akasztanak ránk száz törvényt, hogy mit szabad és mit nem. Nincs erő belülről, hogy meg tudjuk cselekedni, mert kárhozat alatt van a szívünk. Értitek ezt? Fel kell *szabadulnia* a szívünknek!

Ahhoz, hogy ezt meg tudjuk *cselekedni*, ami a helyes, ami oda be van írva, szükséges, hogy a *kegyelem áradjon*, szükséges, hogy ez a *szeretet áradjon*, szükséges, hogy a *hit áradjon*. Mert, ha nincs áradásban, akkor nem tudjuk megcselekedni Isten dolgait. Istené legyen a kegyelem, a dicsőség, a hálaadás, a magasztalás, és minden, hogy ezt megértjük ma.

RÓMA 8,31–34.

31. Mit mondunk azért ezekre? Ha az Isten velünk, kicsoda ellenünk?

Ki mer ellenünk jönni, ha Isten van velünk? Aki mer, az pórul jár.

32. Aki az Ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem Őt mindnyájunkért oda-adta, mi módon ne ajándékozna Vele együtt mindent minékünk?

Amire csak szükségünk van, hogyne ajándékozná oda? Mind a miénk.

33. Kicsoda vádolja az Isten választottait? Isten az, aki megigazít;

Ezt kérdezi, ki meri vádolni őket? Ki az, aki vádolni meri Istennek *megtisztított népét*? Ezt kérdezi. Isten végezte el ezt a *megigazítást*. Ő mondta ki rád, hogy te igaz vagy. Ezért mondja, hogy *keressétek először* ezt az igazságot, és ha ezt megtaláltátok, akkor semmi nincs visszafogva tőletek, *minden megadatik* néktek. Minden!

34. Kicsoda az, aki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbján van, aki esedezik is érettünk:

Ki mer minket kárhoztatni? Ez még nem is elég, hogy Jézus az Isten *jobbjára* felmagasztaltatott, hanem még valamit cselekszik, *könyörög* és esedezik érettünk, hogy ezekben járhassunk. Esedezik ezért, hogy ez legyen a mi osztályrészünk, hogy ezt meg tudjuk élni, hogy ebben tudjunk járni, hogy az *áldások kiteljesedjenek* az életünkben.

Jézus könyörög éretted ezért, hogy *ne tévutakon* legyél, tudd, hogy *igaz* vagy és hogy abban *járjál*. Jézus maga könyörög érettünk, esedezik érettünk. Szabad akkor elkeseredned? Szabad akkor reménytelennek látnunk helyzeteket, ha Jézus könyörög érettünk? Emeljük fel a fejünket magasra és *lássuk Őt*! A hegyekről jön a mi szabadításunk, a Sion hegyéről. Onnan jön a mi szabadításunk, nem szabad elkeseredned.

Ha megkísértenek a félelmek, tudnunk kell, hogy az *ellenség egyedül harcol* az egyik oldalon, ő egymagában van, a másik oldalon vele szemben pedig *mi, az Úrral*. Az Úr a mi oldalunkon áll, vagyis mi mindenképpen *győzelemre* vagyunk ítélve minden tekintetben, mert az Úr a *mi oldalunkon áll*. Az ördög olyan ostoba, hogy ezt nem látja és próbálkozik.

Nézzük meg, hogy mi történt vele! Trónjától megfosztott lett, ugye írja ezt az Ige? Az ellenség a trónjától megfosztott ellenség. Teljességgel megszégyenített és nyilvánosan megszégyenített, *legyőzött ellenség*. Csúf és nyilvános vereséget szenvedett.

Jézus nyilvánosan megszégyenítette őt a diadalmenetében, amikor a pokolban legyőzte őt. Megsemmisített lett, ezt is írja a Zsidó 2, hogy akinek hatalma volt a halálon. Jézusnak azért kellett meghalnia, hogy *megsemmisítse*. Megsemmisített ellenség lett, *trónjától* megfosztott ellenség lett, a *fegyverzetétől* megfosztott ellenség lett, megfosztotta az ellenséget Jézus a fegyverétől. Lefegyverezte őt – írja a Kolosse 2.

Vegyük sorba: a sátánnak nincs fegyverzete, ő meg lett semmisítve, meg lett bénítva. *Bénultan* áll a helyzetekben, trónjától megfosztott lett, nincs semmi [törvényes] hatalma feletted. Egyedül *annyi hozzáférése* van az életedhez, amennyit *te adsz* neki!

A félelmek, a kishitűség, a kárhoztatás, a körülményekre való rátekintés által, a hitetései által annyi hatalma van az életedhez, annyira fér hozzá az életedhez, nem többet. *Rajtad áll*, mennyi helyet adsz neki. Teljesen rajtad áll, hogy győzelemben járhatsz-e!

Azzal bizonyítom az igazamat, amit ma elmondtam, hogy csak az Igét szóltam nektek. Gondoljátok végig, éljetek és járjatok benne! Az Ésaiás 41-ben mondja neked az Úr, így szól hozzád:

ÉSAIÁS 41,10.
10. Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak.

Bármi jön, veled van. Sokan prófétálnak szörnyű időket, én nem tudom, nekem nem lett kijelentve pontosan. De bármin is kell átmennünk, az Úr ott van velünk. Azt mondja: *ne csüggedj, mert én vagyok az Istened, és ami nincs, azt is megteremtem neked.* Isten a Teremtő.

Gyengének érzed magad? *Megerősít* és megsegít, amiben csak szükséged van, számíthatsz rá. Az „igazsága jobbjával támogat", ez azt jelenti, hogy a te *megigazultságod* a legnagyobb *fegyvered*. Amit *kimondasz*, az úgy igaz, ha az Igét *szólod*, az megáll. A megigazultságával támogat minket. Hatalmas a mi Istenünk! Az egész fejezet gyönyörű, olvassátok el otthon.

Nem szégyenülünk meg soha, mert ha az Úr velünk, ki ellenünk? Nincs kárhoztatás a számunkra a Krisztusban! Felszabadítjuk a hitünket, és teljes hittel megyünk ellene az ellenség minden támadásának.

Ha csak *mustármagnyi hitünk* van, akkor is meg tudjuk mozgatni a hegyeket! Mennyivel nagyobb hitünk van ettől! Csak legyen *munkában*, fogjuk munkára a hitünket. Tanuljunk meg *együttműködni* azzal a megigazultsággal, amit kaptunk, mert igazak vagyunk.

Hányan hiszitek, hogy amit mondtam, az az igazság? Akkor győztesek vagyunk! Dicsérjük Őt hálaadásunkkal, legyen a hálaadásunk teljes, hogy kegyelemben állhatunk Őelőtte! Ámen.

Elkezdünk egy kicsit nyelveken áradni, mindenki imádkozik, szólunk az Úrhoz szellemben. Felemeljük, ami a szívünkön van, amiért ma először jöttünk. Mindannyiunknak van a szívünkön valami. Uram, ez ma engem nagyon foglalkoztat. Szeretném, ha ez megmozdulna az életemben és szeretném azt a mustármagnyi hitemet. Ha nincs is több, akkor is látom azt a pici hitemet, ami van Atyám, segíts az én hitetlenségemben most.

Engedd meg, hogy azt közös hittel felemeljük, és az a *hegy megmozduljon*, hogy láthassam az életemben, hogy az a hegy a tengerbe veti magát, Jézus nevében. Elegendő hittel szóljad!

Atyám, most ellene megyünk ezeknek a *kárhoztatásoknak*, Jézus nevében. Ellene megyünk az *önvádaknak*, ellene megyünk a *bűntudatnak*, ellene megyünk a rossz és hitetlen *gondolatoknak*, Jézus nevében. Közrefogjuk a hitünket és fölemeljük a legdrágább kincsünket.

Atyám a *kezedbe helyezzük* ezeket a helyzeteket, a gyermekeinket, a munkahelyi helyzeteket, családi problémákat. Jézus nevében *fölemeljük* ezeket a kegyelem királyi trónja elé, mert oda bátorsággal járulhatunk, mert nincs kárhoztatásunk többé.

Teljes szívemből *szeretlek* Uram, ott nincs másnak helye. Nincs helye a meg nem bocsátásnak, nincs helye a kárhoztatásnak, nincs helye a nehezteléseknek, nincs helye a szomorúságnak, nincs helye a kicsinyhitűségnek. Szívem *beteljesedett* a szeretetteddel, a hiteddel, a vigasztalásoddal, Atyám.

Ezzel a teljességgel járulok Eléd, és mindent a *kezedbe helyezek*. Ott van a legjobb helyen. Leteszem nálad a féltve őrzött kincsemet, Jézus nevében. Helyzeteket teszek le a trónod elé, Jézus nevében. Köszönöm, hogy adod a Szent Szellemedet, hogy könyörögh**e**tek most Szellem által azokért, amikről nem tudom, hogy kérnem kell, és nem tudom, hogy miként kell, Atyám.

Kérem a drága Szent Szellemedet, az örök Vigasztalót, jöjjön a segítségemre. Sietve jöjjön a segítségemre! Adjon könyörgéseket ezekért, hogy könyörögh**e**ssek, szent olajban lehessek a trón előtt, Jézus nevében. A drága Úr Jézus kenetében lehessek. Imádunk Uram!

Bármilyen látható körülmény is van előttünk, Uram, imádatokkal imádunk. Hódolatokkal hódolunk. Dicséretekkel dicsérünk Téged. Magasztos és fenséges vagy nekünk. Az utolsó óra van itt – mondja az Úr. Megerősítelek, megsegítelek, igazságom jobbjával támogatlak!

Ne félj, csak higgy, és mindezek megadatnak neked, amiket keresel, amiért ma hozzám jöttél. Ha nincs, *megteremtem* neked. Én vagyok mindenek Istene. A Fiamban *elfogadott* vagy. A sátánt megdorgáltuk hatalommal. Ha bátorsággal tudsz szólni az Úrnak, most tedd meg! Hadd áradjon a folyam!

Amit erre a folyamra felhelyezel, azt viszi a hatalmas folyam, a drága Szent Szellem áradata. Mossa a partokat, és *utat tör* neked. Házat építettem neked – mondja az Úr. Elplántáltalak. A Messiást imádjuk és dicsérjük és magasztaljuk.

Nincs Hozzád hasonló, Atyám. Te vagy a szívek vizsgálója és a szívek vigasztalója. Ha kell, igazíts ki minket, Atyám. A hitünknek minden *akadálya eltávozott*, Jézus nevében. Te bátorságot nyertél minden helyzet felett, uralkodván az egy Jézus Krisztus által.

Uralkodni fogunk a gyógyító sorokban minden betegség felett, minden helyzet felett. Hiszed-e, hogy Jézus az Úr? Hiszed-e? Mindenre van megoldás! Dicsőség Istennek. Ámen.

*A barna színnel jelzett igeversek más fordításból származnak.
A felhasznált bibliai versek a King James kiadás számozását követik.